

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemam veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemam veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in veljá trispodna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 180.

V Ljubljani, v torek 10. avgusta 1886.

Letnik XIV.

Savel med preroki.

Kedar valovi visoko butajo in dereča reka begove prestopa in spodkopava, pride na površje vodá marsikaj, kar je dosihmal tičalo v globočini struge skritega. Kedar se ljudstvo vzdiguje, odpravlja postavne oblasti in dosedanje navade, pride na vrh marsikdo, ki bi bil sicer skrit tičal med prostim ljudstvom.

Ko so na Laškem odpravili postavne oblasti, prekucnili ves stoletni red, ugrabili dedščino svetega Petra, so se poštene ljudje, ker so videli, da ni nobena stvar več sveta in se nikdo več ne spoštuje, umaknili iz javnosti in na površje prišli so ljudje, ki bi bili v rednih okoliščinah ostali v zasluženi temi. Kdor bode pisal zgodovino teh dni, bode vedel dosti povedati o verolomnih, o spridenih ljudéh, katerim je bilo za čast ali denar vse na prodaj. „Vse za ljudstvo“, so govorili, delali pa „vse sami za-se“, ljudstvo pa strahovali ali tešili s praznimi obeti. V takih okoliščinah je ljudstvo zbegano, polasti se ga obup, vzdiguje se tu in tam, kjer pa ima svojo voljo razodeti, t. j. pri volitvah v državni zbor, voli tako, da s tem pokaže, da se iz vsega t. j. iz državnih naprav norčuje, ali pa da ima vse tako zvane „onorevoli“, častivredne poslance, za sleparje ali pa oderuhe. Toraj so volitve ali igre brez pomena ali britka žaloigra. V Rimu na pr. se silo malo brigajo za združeno Italijo, ali za čast, da kralj prebiva med njimi, niti za to, da imajo parlament v svoji sredi, in to ne veljá samo o tistih, ki so ostali zvesti sv. očetu, marveč tudi o liberalcih te ali druge barve. To se je pokazalo 1. avgusta, ko so imeli ožjo volitev za poslansko zbornico. Bila sta dva kandidata; princ Colona, potomec stare knežje rodovine, in Coccapieler, nimanič, brez premoženja in omike, ki zaradi tiskarnih pogreškov in žaljenje časti sedi že tretje leto v zaporu. Za prvega je bila vlada, liberalna aristokracija in denar; za drugega pa le prosto ljudstvo, ki je v njem videlo prijatelja in zagovornika zoper ljudi, ki se hlinijo za demokrate, ljudstvo pa deró in bogaté od njegovih žuljev. V Rimu je 23.000 volilcev, gotovo tretjina je uradnikov, ali takih, ki imajo z vlado kaj opraviti in ki so prišli še le 1. 1870 v Rim; vendar je v Rimu

knez Colona dobil le 3000 glasov, kandidat Rimskega prostega ljudstva pa 4200 glasov.

Kdo pa je ta ljubljeneec in izvoljenec Rimskega ljudstva? Njegov oče je bil nižji častnik pri papeževi straži, on sam je pri petdesetih letih. Oče se je pisal Guggenbüler, od tega so Rimci naredili Coccapieler. — Bil je naš junak pri papeževih dragoncih in je postal nižji častnik; l. 1859 je vbežal s konjem in orožjem iz posadke na Toškansko, vendar tam ni prišel naprej. — Leta 1867, ko je Garibaldi napadel papeževe dežele, se zopet prikaže, dobil je naslov stotnika in izročeni so mu bili vojaški konji. Zopet zgine iz površja in prikaže se zopet l. 1870, ko so Piemontezci Rim napadli in pri vratih Pijevih v mesto pridrli. Podviza se sedaj naš poslanec, nadeja se bogatega obdarovanja, ter oglasi se hitro pri novi vladi. A tudi zapravljava vlada ni mogla nagraditi vseh izdajalcev; takrat Coccapieler zopet zgine, zapustivši mnogo dolgá. V Rimu ni nihče vedel zanj, kar se pred petimi leti kakor novinar ali časnikar oglasi. Med demokrati je bila stranka, ki je posebno dobro umela skrbeti za-se in ta je imela večino v framasonski loži in prvo besedo pri ljudskih shodih. Ta stranka je nasnovala gnjusobo oskrunjenja nad umrlim Pijem IX. in je vladi napravljala velike sitnosti. Zoper to stranko se vzdignejo delavci, potem ko so spoznali, da tem ljudem ni prav nič za ljudski blagor. Izdajali so list z imenom: „Eco del operaio“, glas delavskega stanú, tam je bilo brati ime Coccapieler; v kratkem času je postal glavni vrednik novemu listu, imenoval se samega sebe „Egio II.“ in ta naslov je dobil tudi njegov list. V tem listu je spravil vse na dan, kolikor je le zvedel o demokratih in oderuhih. Napadeni so ga tožili in ker le predolgo ni bilo razsodbe, so ga hoteli umoriti. Pri tej priliki branil se je z revolverjem, tako je redarstvo zaprlo njega in napadnike. Ko je bil še v preiskovalnem zaporu, je bila volitev poslanca. Njegovi prijatelji postavili so ga za kandidata in bil je res izvoljen. Iz ječe je prišel ljudski zagovornik v parlament, a tam pa ni bilo prostora za njegovo delovanje, pokazal je, kaj zuá in kaj „ne zuá“. Poprej se je bahal, da bode on s kraljem Umberto odpravil vse naopačnosti pri vladi ali sedaj..... Bil je enkrat slu-

čajno pri kralju na kosilu, a njegova slava je minula. Odložil je poslanstvo, nadeja se, da bode v novič voljen in da se mu slava povrne. A takrat je propadel in zaradi sedmero razžalitev je moral iti v zapor.

Coccapieler je napadel takrat mladega odvetnika, ki se je v Rimu naselil, dolžil ga je vdeležitve hudodelstva, ko so l. 1878 okradli ali ogoljufali narodno banko za več milijonov. Pokazalo se je, da je to resnično, in zdaj je ta odvetnik pred porotno sodbo v Ankoni. No, to ga je zopet povzdignilo in bil je zopet voljen.

Iz tega se vidi, koliko je Rimu za parlament, ko pošljejo takega smešnega človeka v zbor. Dasi-ravno niso tako hudobni, da bi volili, kakor v Forli in Raveni, človeka, ki je zaradi trojnega uboja obsojen na galejo, za svojega zastopnika, vendar hudomušni so dovolj, da volijo takega vetrnjaka, in to je britka ironija za družbo mož, ki se sami imenujejo „onorevoli“ (častivredni). — Prigodi se tu in tam, da po selih za župana volijo največega kričača, in potem mu zamašé usta, a da bi pa volili človeka, ki spada med hudodelnike, tega pri naših kmetih še ni bilo slišati. Kje je toraj več dostojnosti, kje več omike?

Politični pregled.

V Ljubljani, 10. avgusta.

Notranje dežele.

Kakor že več let zaporedoma hitel je tudi letos naš cesar v Gaštein na Solnograško pozdravljat nemškega cesarja, ki se je tjekaj pripeljal zdravje si okrepčavat. Dne 8. t. m. sta se pozdravila, kar je včeraj brzovav sporočal. Na ta dvocarski shod vežejo se razne domišljije, izmed katerih ste dve najbolj pomenljivi. Prva je priklop Bosne in Hercegovine k Avstriji, druga pa homatije na Balkanu, ki nas lahko zapletejo z Rusi v hud, v krvav boj. Kar se prvega tiče, so se na Dunaji že oglasili z raznimi dementi, da Avstrija ne misli na priklop Bosne in Hercegovine. Kaj misli pa vkreniti gledé balkanskih homatij, tega pa razun prizadetih diplomatov nihče ne vé.

LISTEK.

Tri dni med Nemci.

(Dalje.)

Zgoraj na ravnini stoji zopet lična kapelica in nekoliko korakov višje lesen križ, kjer se zbere zopet procesija, da ide naposled k cerkvi. Vsedli smo se zopet in čakali; lokavi vodja je prodajal sveče in proroško govoril: kdor kupi eno svečo in pojde ž njo prižgano trikrat okoli altarja, bo eno dušo iz vic rešil, kdor jih pa vzame več, rešil bo jih tudi več. Pa izvedeli smo kmalo, da smo rešili le njegov žep nevgasljive suše, kajti sveče so bile komaj prst dolge po 3 do 4 kr., prava odrtija. Ne brigajoč se toraj za nje, šel sem nemudoma dalje, hotéč biti prej ko prej pri cilju.

Ko pridem z nekterimi znanci do cerkve, ogle-dujem se po lesenih hišah, kje se bo dobilo kaj za okrepčanje. Brzo poleg cerkve stoji „Volksschule“,

višje zgoraj farovž; kréma bo nekje nižje spodaj. Tam se je tudi pelo. In ker: „Wo man singt fröhliche Lieder, dort lass' dich getrost nieder!“ grem tudi hitro pogledat kdo je tukaj tako vesel, kajti pri slabem cvičeku se ne pòje. In res srečno najdem krémo, kjer je kako dvoje ali troje širokoplečatih debelih Nemcev hopkalo samotež po pôdu, tudi metali bi se bili menda radi, ko bi ne bili imeli pred nami spoštovanja. Ko krémarju donešeni mi šilhar pohvalim, začne me zvedavo povpraševati, koliko „bindišev“ da je prišlo, in ko mu povem, da o 14 do 1600, se je močno zavzel. Istine pa še sam nisem prav vedel, ker nam vodja našega števila vkljub štetju še ni naznanil; pa manje nas vsekako ni bilo.

Nudili so mi večerjo, a ugledaje umazane skledé in nekako redko polivko, ni se mi zdehalo po nji. Toraj sem ostal pri šilharju in gledal te nemške obraze. Krémar je bil očividno še dobrosrčen mož, prijaznih črt na obrazu, pa plesavci njegovi so imeli obraze kakor polna luna in tudi vse obnašanje je kazalo neotesanost. Kar zapojó zvonovi in vse je hitelo gledati procesijo „bindišarjev“, tudi ta ple-

savca, katerih eden mi je potoma djal: „Sie sind ja ein Italiener, nicht wahr?“ kar sem seveda zanikal, rekši, da če tudi poznam italijanski jezik, sem vendar še daleč od Italijanov domá.

Ko vstopimo v cerkev, bile so tudi tukaj večernice, t. j. blagoslov z Najsvetejšim in popevanje neke nemške pesmi na koru. Ako sem že omenil, da so peli elegije na koru pri „božji matri“, bila bi prava ironija, ako bi kdo tukaj kaj drugega pričakoval. Toda pustimo to. Večernice so bile kmalo končane in mi smo hiteli, da si poiščemo ležišča, kjer je tudi vsak plačal za prostor na senu 2 kr. Tam se je še nekaj časa popevalo, naposled pa so vtrujeni vsi pospali.

Z svitom dneva smo se spravili zopet na noge in hiteli v cerkev, kjer so opravljali prvo sv. opravilo naš domači gosp. župnik; potem pa naš gosp. kaplan pridigo in sv. mašo.

Ko so bile te in druge pobožnosti opravljene, šli smo zopet v procesijo od cerkve nazaj, kjer so nas gosp. župnik za par streljajev spremili, ter smo pri „lesenem križu“ še nekoliko pomolili, potem pa

Resnica je, da so se v tem oziru v Kissingenu med Bismarkom in Kalnoyjem razgovori pričeli in da se je nekaj vkrnilo, kar bo sedaj v Gasteinu dobilo cesarsko potrjenje. Tudi o Italiji se nekaj govori, kakor da bi se ohlajene razmere do Avstrije in Nemčije zopet pogrele. Prav je, če se bodo vladarji med seboj tako sporazumeli, da ne bode narodom treba krvi prelivati za prazen nič ali napačno slavo-hlepnost, ktera je večinoma povod krvavim bojem. V tem oziru je v resnici tudi velika sreča za Evropo, da je nemški cesar še vedno pri življenji; kajti tudi on na Ruso prav mnogo vpliva, da se ta nekoliko zadržuje in ne potegne takoj palaša. Bog daj, da bi bil tudi Gasteinski snod tako srečen gledé miru, kakor sta bila Skierniewski in Kromerizki.

Lienbacher ima posebno nakano, ki obstoji v tem, da misli mož osnovati novo **nemško-konservativno stranko**. Sostaviti si jo misli iz sedanjega Hohenwartovega kluba, če bi se mu namreč posrečilo da bi ga razbiti mogel. Če si mož ne upa iz druge tvarine nove stranke sostaviti, naj jo rajši pusti; to pa ne, ker bi bila morda množica v Hohenwartovem klubu preslaba. O kaj še, temveč zato, ker bi bilo škoda sedanjemu Hohenwartov klub razbijati le iz tega vzroka, da bi si Lienbacher novo stranko napravil. Strank v državnem zboru je že tako preveč. Že vse preveč je razcepljena skupna moč desnice, čemu toraj taisto še bolj krhati? Lienbacher naj toraj svojo srečo izvan državnega zbora poskusi; logično mora on najprej sostaviti program, na podlagi kterega si misli snovati stranko. Se le potem, ko bode že vse tukaj, videli bodo dotični poslanci sami, ali se strinjajo s programom, na katerem ima stranka vstanovljena biti, ali ne. Lienbacher je, če prav sam desničar, tej stranki že marsiktero sitnost napravil. Ena najmanjših ne bo ta, ki jo sedaj namerava. Kaj mu je na poti sedanjemu Hohenwartov klub? Morda ga grizejo Slovani ondí zbrani? Teh se tudi kasneje ne bo odkrižal v nemško-konservativnem taboru, ako vsled tega ne bo bolj kazalo res napraviti jugoslovanskega kluba, o kterem je bilo že govorjenje.

Minister Tisza je sprejel v soboto načelnika in predsednika vladne stranke v Velikem Varaždinu, g. Sal-a. Sal je baje zato prišel v Budapešt, da se dogovori s Tiszom zaradi shoda volilcev, tam hoče ministriški predsednik izjaviti se o zadevi Janski-Edelheimovi. Tisza je namreč zastopnik Velikega Varaždina. Iz Ischla se tudi sliši, da je Tisza podal cesarju obširen „memorandum“ o zadevi Janskega, v kterem se dokazuje, da se za pomirjenje naroda in javnega mnenja mora kaj zgoditi. Kaj ne, svitli cesar in kralj naj pové Madjarom, da jih ima še zmirom rad, in naj prosi odpuščenja, da ni Janskega degradiral za desetnika in Edelsheima postavil za nadzornika armadi, morda namesto svitlega nadvojvoda Albrehta! Kdo pa je vse to vsejal? Radikalna stranka in Tisza ji je pritrdil, sedaj se pa mora kaj zgoditi za pomirjenje naroda! Dobro, naj se le zgodi, pa od strani Tiszove!

Vnanje države.

Jezuitje vendar-le ne morejo biti tako hudobni in nevarni ljudje, kakor so jih na Nemškem in Francoskem razupili, sicer bi jim ne bil sedanjí sv. oče papež Leon XIII. poslal ravnokar priznalnega breve, v kterem jih potrjuje v vseh pravicah, kar jih je družba Jezusova do sedaj imela; saj vendar še celó nasprotniki sv. stola, kakor recimo Bismark, priznavajo, da takega papeža že zdavnej ni bilo, kakor je sedanjí. Iz tega že smemo sklepati, da če papež Leon XIII. druge reči in politiko tako dobro pozná, se tudi o jezuitih ne bo motil. V začetku dotičnega breve sv. oče povdarja, s koliko britkostjo mu zavest napolnuje srce, ko mora gledati, kako krivičnost in zlobnost pobožne redove stiskate in preganjate. Prav redovi so bili v vseh časih, ki so si pridobili raznih in velikih zaslug za cerkev božjo in za učenost samo, s čemur so prav veliko pripomogli k izveličanju duš. Prav zaradi tega žene nas pa ljubezen, da javno pripoznamo

pohvalo takim redovom. Povod tej pohvali Jezusove družbe je pa izdaja nove knjige, ki bo iz peresa generalvikarjevega te družbe samega izšla pod naslovom: „Ustav družbe Jezusove“. Sv. oče izdajo take knjige popolnoma odobrava, ker je koristna, za družbo samo pa slavna. „Da pa tej družbi svojo ljubezen še bolj dokažemo, pravi sv. oče, s tem potrjujemo v veljavi vsa pisma in druge določbe sv. stola, kar jih je ta družba od papeža Pavla III. pa do današnjega dne dobila. Vse, kar se v tistih pismih obeta, dovoljuje iz se novega zopet, kakor tudi predpavice, ktere je ta družba ali za-se imela ali pa skupno z drugimi redovi. Ta naša potrditev se toraj razteza na vse pravice in vse prednosti, le na tiste ne, kar jih je odpravil Tridentinski cerkveni zbor, ali pa, po kterih bi družba sama škodo trpela. To naj bode toraj dokaz, kako da apostolski stol ljubi družbo Jezusovo, ktera ima toliko mož v sebi, ki se odlikujejo po svoji učenosti in pobožnosti, družba sama pa po krepkem in zdravem nauku božjem. Naj le srečno nadaljuje nevernike in krivoverce k spoznanju prave luči voditi, mladino pa še dalje po naukih svojega angeljskega učenjaka v pravem krščanskem duhu izgojevatí.

Pisali smo že, da bode Bolgarija danes ali jutri povod krvavemu boju med **Avstrijo** in **Rusijo**, kterih poslednja se na vsak način Battenberga znebiti hoče. Bismark pa prav tega neče in je Avstriji rekel: „Ti nanj pazi, da ga Rusi ne prepodé“. „Novoje Vremja“ v tej zadevi vsa začudena vpraša, če se Avstriji in Nemčiji princ Battenberg, ki je v Bolgariji za kneza, res tolikanj vreden zdi, da mislite zaradi njega privoliti v grozno vojsko, kteri se nikakor ne bo ogniti, kakor hitro bi Aleksander v Bolgariji ostal in se Bolgarija pod Battenbergovim žezlom zedinjena proglasi za samostojno. (Zakaj pa se Rusiji zdi toliko vreden?) V tem slučaju je vojska med Avstrijo in Rusijo neizogibljiva; prizadeta bo pa tudi Nemčija, kteri na ljubo se bode kri prelivala; kajti Avstriji sami ne bo menda veliko na tem, ali je na bolgarskem prestolu kak Battenberg ali pa kak drug knez iz kterekoli dinastije. Bismark je, ki pravi: Battenberg mora ondí ostati, sicer vtegne prití Karadjordjevič; kakor hitro bi pa le-ta na Battenbergovo mesto prišel, dobile bi pokrajine na Balkanu h krati drugo lice. Rusija bi ga podpirala, ker ga ima rada, Črnagora hitela bi mu nasproti sama od sebe, ker je njen zet, v Srbiji je njegova stranka tudi razširjena, da je kaj. Toliko se že danes lahko reče, da če pojde Battenberg, pojde kmalo na to tudi Milan, Avstrija in Rusija se bodete pa stekli za prvenstvo na Balkanu. Vpraša se le, kolika je cena, za katero se misli Avstrija na vsak način do morja pomakniti, oziroma si stališče blizu turških morskih očin vtrditi. Na vsak način želé pa Rusi natanko zvedeti, česa da Avstrija po iztočni strani Balkana (Bolgariji) išče in kako daleč da misli seči. Namerava nekaj na vsak način, kajti ravnokar trkala je Avstrija pri velesilah, kaj bi rekle, če bi se sedaj le izvršil priklop Bosne in Hercegovine. Za to pokrajino se Rusi ne menijo kaj prida, pač pa bi si Bolgarije za ves svet ne dali odtrgati.

Jako osupljiva, če tudi ne več nenavadna, je novica došla iz **Rusije**, da imajo Prusi že več let zaporedoma po štiri častnike iz nemškega velikega generalštaba na Ruskem v samostanu Trojsko Lavrskem, da se ruščine učé. Ko se eni izučé, pridejo drugi. Omenjeni samostan stoji ob železnici Jaroslavski, ter ni daleč od Moskove. Poglavitna naloga teh častnikov je poleg učenja ruščine tudi spoznavanje okolice, kamor na blizo in daleč izlete napravljajo. Izleti, kakor je znano, veljajo mnogo novecev, Nemei so pa jako štedljivi ljudje ter nikakor radi ne zapravljajo po nepotrebnem denarja. To se Rusom tem bolj čudno zdi, da prav ti štirje po tej strani toliko venkaj zmečejo za popotovanja, na kterih skrbno zbirajo podatke, ki imajo strateški vrednost. Samostan so si izvolili zaradi tega, ker prav tjekaj leto na leto prihaja silno veliko romarjev iz vseh delov obširne Rusije. Kjer je pa

veliko ljudi, ondí se tudi jako veliko izvé in pruski častniki v tem oziru niso prav nič možki. Vsi so neki z ljudmi takó domači in zgovorni, poleg tega pa vsak tako gladko ruski govori, kakor če bi bil rojen Rus, kajti znanje ruskega jezika že s saboj prinese. V Berlinu namreč jela se je ruščina v vojaških krogih s tolikošnjo strastjo učiti, da bi bila vsaka gimnazija ponosna na take dijake. Čudno je pri vsem tem to, da Rusija vé za te nemške ogleduhe, pa jih ne zapodí iz dežele. Prusija bi bila kaj takega že zdavnej storila. Vse to pa v resnici na to kaže, da se Nemčija boja nadja z Rusijo, kakor se ga je svoje dni nadjala z Avstrijo, kjer je po naših severnih pokrajinah, posebno okoli tvrdnjav, vse mrgolelo pruskih ogleduhov.

Več ali manj zanimalo bode naše čitatelje zvedeti, koliko in ktere zastopnike da ima **Evropa v Parizu**. Sedem jih je in so sledeči: Najvišji po svojem dostojanstvu, če tudi najmlajši po letih je papežev nuncij, g. de Rende. Silno ga obrajtajo. Kedar so sprejemni dnevi, takrat vré tolikanj ljudstva k njemu, da se v sprejemnem salonu vse tare. Obiskavali so ga principi Orleanski, kakor tudi republikanska gospoda: Ferry, Freycinet, Brisson itd. Sprejemni dnevi so torej, četrtek in nedelja. Takrat ima vsak pravico pri njem ogledati se, ter nuncij tudi nikomur sprejema ne odreče. Drugi zastopnik Evrope je angleški lord Lyon, ki se je na Francoskem tako rekoč prirastel, kajti službuje ondí že od l. 1867. Oče njegov je bil admiral Lyon, ki se je v Krimski vojski tolikanj odlikoval, da si je pèrstvo pridobil. Tretji je nemški poslanec grof Münster, naslednik grofa Hohenlohe, ki je šel iz Pariza za cesarskega namestnika v Alzacijo-Lorano. Preden je prišel grof Münster za svoje sedanje mesto, zastopal je svojo vladu v Londonu. Rojen Hanoveranec se poglavitno z ježo zabava, pri kteri ga obe hčeri navadno spremljate. Četrti poslanec je baron Mohrenheim, zastopnik ruskega cara. Prišel je tjekaj na mesto kneza Orlovega. Služil je že po vsi severni Evropi in pred nekaj leti tudi na Danskem, kjer je največ pripomogel k zakonu ondašnje princeze Dagmar, sedanje ruske cesarice Marije. Peti je naš zastopnik grof Hoyos, ki je prišel tjekaj na mesto grofa Wimpffen-a, ki je v Parizu na jako skrivnosten način umrl. General Menabrea imenuje se laški poslanec ter je že jako priletel mož, kajti že leta 1832 dovršil je inženirsko akademijo, ter ga je takoj na to sardinski kralj Albert za ženijskega častnika imenoval. Pred nekaj leti praznoval je že svojo častniško petdesetletnico. Omeniti nam je le še španskega poslanca Albareda, ki je jako moder mož in si je takoj pri svojem prihodu v Parizu sočutje vseh pridobil. Rojen je v Andaluziji in ima tudi vse lastnosti svojih rojakov. On je izboren časnikar, pisatelj, govornik in državnik.

Ni še zdavnej, ko smo imeli telegram, da je na turškega **velikega vizirja** v Carigradu nekdo streljal. Dotični človek je Turek. Ko so ga prijeli in pred sodnijo zaslišali, zakaj da je to storil, je rekel, da zaradi tega, ker ga je gosposka ob vse premoženje pripravila in to po vnebovpijoči krivici. Mož se je pritožil in je njegova pritožba celó do pravosodnega ministra prišla, opravil pa le nič ni. To ga je pa tako zdrazilo, da je sklenil nad velikim vezirjem svojo jezo ohladiti. Vstreliti se ga je namenil in to samo za to, da bi bil na ta način sultana ná se opozoril. Poprej, pravi, se mu je dobro godilo; odkar so mu pa po krivici vse premoženje pobrali, od tedaj je pa revež, da mu ga ni para. Star je 66 let in je bil do sedaj vedno pošten; da je sedaj lopov postal, kriva je gosposka sama, ki je svojo moč in oblast zlorabila, kar se na Turškem že posebno dostikrat zgodi. Za pravico se ondí ne briga nikdo; vsakdo dela, kar mu drago; kdor je močnejši ima pravico svojega brata daviti, ne da bi se mu bilo posebne kazni od državne oblasti bati. Tako se je tudi temu možu zgodilo. Za to je pa sklenil žrtovati se za vse zatirano človeštvo, da bode sultan vsaj zvedil, kako se pod njegovo vladu priprostim

je vsak šel urno dalje. Ker je bil še čas, hoteli smo dobiti potoma k sv. Miklavžu kje kaj pijače in hrane, pa ponujali so nam le mošt in še ta je bil netečen in neokusen. Ko sva se z posestnikom iz Vuhreda, ki je tudi izurjen orgljavec, pogovorila, da pri sv. maši v Miklavžu hočemo slovenski peti, hitel sem sam skoraj še tešé k edinemu tukajšnjemu krčmarju naprej, da sem se nekoliko okrepčal in tovariše, ki so pili mošt, počakal. In ko pridejo, gremo v cerkev, a pri orgljah je sedel že stari organist, ter menil menda spet ktero takšno zakrožiti, kot prejšnji dan. Ko tovarišu povém, da tudi naš gosp. kaplan želé, naj bi slovenski péli, me je ta našuntal, da sem jel možu razkladati našo zahtevo, pa le nerad nama je prepustil orglje. „Die Register werde aber doch ich ziehen“, je dejal in pustila sva mu to častno službo, pela sva sama, kakor sva najbolje spoznala in premogla.

Iz cerkve peljala nas je pot k leseni krčmi, kjer smo se kaj dobro zabavali. Od te krčme naprej hiteli smo zopet naravnost v Žlumberk, kjer sem imel priliko videti, kako se Nemke z moškimi tepó. Ne-

kaj delavcev na livadi je ravno povžilo svojo malo južino in menda so tudi pili, ker bili so očividno dobre volje. Le prazen vrč so še podajali drug drugemu, tudi navzoči mladi ženkí, ki pa ni razumela šale, položila vrč v travo in naklestila ter osuvala dražljivca z nogo v bedra in kamor je priletelo. O takem tepežu, ki neki ni redek, čul sem že večkrat pripovedovati, a videl ga do danes še nisem. Zahvalivši Boga, da Slovenke moških tako ne bijejo ter ne sujejo, šel sem urno naprej v Žlumberk, kjer sem še videl, kako se pletó vrvi, kterih izdelovatelji se piše Stanič (gotovo izviren Nemeč). Ko popijem zopet vrček piva, dospejo tudi ostali romarji in vsi hitimo v cerkev.

Tudi tukaj so bile večernice v slovenskem jeziku in če tudi je cerkev č. oo. dominikanov jako tesna, mi je bil vendar tukaj nad vse všeč umetno izdelan tabernakelj, čegar vrata so se odprle, in ko se je moštranca izvzela, se je pokrivalo nad njo znižalo, da se je na njo postaviti zamogla in sam ta pokrovček dvignil je moštranca nad presvetišče. Pri drugem blagoslovu se je zopet sam znižal, mo-

štranca proč vzela ter je zdrčal na prejšno svoje mesto, kar vse ni le lepo, marveč tudi prav priročno. Ko so bile večernice skončane, jeli so deliti oo. dominikani pri vratih neko iz zelišč in trav napravljeno „štupo“, kaj dobro sredstvo za rejo živine, za katero so se tudi božjepotniki kar trgali, ker vsak bi je bil rad največ dobil. Popustivši borišče drugim, šel sem skoraj sam iz Žlumberka, kaj krasnega trga proti zelenemu Travniku, v kterega smo šli pa zopet zbrani v procesiji. Tukaj nas je to soboto večer obdajalo že vso drugo življenje. Zvon je donel veličastno, na koru so se oglašali glasovi vijoline, gosli in trombe, tam za cerkvijo pak so k večernicam pokali možnarji. Za to mило zabavo, za utrjeno teló kaj prijetno, smo kar radi odpustili orgljavcu njegovo nemško petje. Nekaj naših je sicer odšlo že ta večer preko Drave na dom, drugi pa smo še ostali ter pričakovali družega jutra.

(Dalje prih.)

ljudem godi. Edino, kar si želi, je, da bi ga sultan poslušal; ako to doseže, si več ne želi. To je tudi dosegel in je vsled tega v višjih uradniških krogih silna razburjenost nastala. Pravijo, da se bo celó kabinet podrl in nov sostavil. Prav nobene škode bi ne bilo, če bi bilo to res, kajti krivic je ondi že čez glavo!

Na Španjskem je že zopet *ministrska kriza*. Nadjali so se tega še le v jeseni okoli vseh svetnikov ali pa še kaj pozneje. Finančnemu ministru Camachu je tal pod nogami zmanjkalo. Mož si je sicer veliko prizadeval, da bi bil svoje finančne narte srečno izpeljal in že se je nadjal, da jih tudi bo. Kar mu na misel pride ter gré in spiše prošnjo za vpokojenje, ker pravi, da se mu je zdravje spodkopalo in da požitka potrebuje. V resnici je pa to le plašč, s katerim hoče Camacho pravi vzrok pokriti. Pravi vzrok je namreč ta, da se finančni minister razžaljenega čuti, ker med svojimi kolegi ni zadosti zaupanja našel. Minister zunanjih zadev ga je menda preveč preziral pri sklepanju trgovinske pogodbe z Angleži, če prav se mu je finančni minister ponujal. Če je vse to res, je imel mož prav, da se je odpovedal, kajti pod milim Bogom ni hujšega kakor nezaupnost med tovariši v enem in tistem uradu ali pri enem in istem poslu. Kjer zaupanja ni, ondi tudi uspešnega delovanja ne more biti. Kraljica je prošnjo vslušala in se je ministru jako toplo zahvalila za dosedanji trud njegov. Pravijo, da ne bo dolgo in mu bodo še drugi sledili. Camacho je pa tudi sam jako čuden človek; če prav je sam prosil za odpust, mu vendar ni bilo prav, da mu je kraljica prošnjo vslušala, kajti nadjal se je, da bode predsednik Sagasta kraljici svetoval, da naj prošnje ne vsluši, s čemur si je mislil do zaupnice pomagati.

Irci so imeli svoj dan! Znao je, da se je pri novih volitvah tudi za Irsko nov namestni kralj volil, sled česar se bode moral dosedanji, ki je mož Gladstoneve vlade, umakniti. Dne 3. t. m. odpravil se je toraj na pot, da odide. Irci so pa ta dan praznik napravili v Dublinu. Že ob 3. uri popoldne zaprli so vse prodajalnice in če prav se je bilo na tisoče ljudstva, vsi praznično oblečeni zbralo, da spremijo dosedanjega namestnega kralja, lorda Aberdeena, vendar ni bilo najmanjšega nereda, če tudi ni bilo ne vojakov in ne redarjev videti. S tem so Irci pokazali svojo hvaležnost Gladstonejevi vladi za ves trud, kar ga je ta imela s svojo home-rul-politiko. Na kolodvor ga je spremila cela procesija ljudi; peljal se je pa v vozu s svojo ženo, ki je bil ves s cvetjem in zelenjem povit. Na kolodvoru čakal ga je lord-major Dublinski z občinskim zastopom, ter mu je izročil adresno vdanosti. Odhajajoči namestni kralj je obljubil, da hoče kraljici Viktoriji že sporočiti, kako dobri in pošteni ljudje da so Irci. Na to se je odpeljal, tisoč in tisoč src spremljalo ga je pa srečo voščé mu na pot. Tudi v Kingstownu, kjer je parnik nanj čakal, sprejeli in spremili so ga tako navdušeno. To je bil čez več stoletij edin slučaj, da sta bila na Irskem vlada in narod oba enakih misli. Vidilo se je, kako lepo bi lahko bilo, če bi Angleži le nekaj več krščanske ljubezni do Ircev imeli in pa nekaj manj požrešnosti. Soglasje, ki se je v poslednjem trenutku tako lepo čulo, zginilo je z lordom Aberdeenom in Bog vé, kedaj se zopet povrne.

Izvirni dopisi.

S Krke, 8. avgusta. Pregovor pravi: „Nobena stvar ni tako skrita, da bi ne bila prej ali pozneje gotovo odkrita.“ Odkrije se vse, včasih postane iz resnice laž; včasih pa tudi iz laži resnica. Kdor je bral ali čul one dopise v „Slovenec“ o cestah v naši okolici in današnji dopis, ali vsaj da mu je dogodek znan, mi bode brez dvoma pritrdil, da sem vselej resnico poročal „Slovenčevim“ bralcem, akoravno se mi je nekoliko kritikovalo.

Dvakrat se je poročalo o cestah v naši okolici, obakrat so se grajale okrajne ceste, da so v slabem stanju; ko se je nasproti cesta od Krke do Mlačevega, ktera je v deželni oskrbi, vselej hvalila. Ker se je v kratkem zgodil žalosten dogodek, naj mi bode dovoljeno, da omenim, ktera cesta je bolj nevarna, okrajna ali deželna. Iz okrajne ceste nam še ni prišla nobena posebna nesreča na uho, akoravno jo imajo za eno najslabših cest na Dolenjskem; a iz one pa, ki je v deželni oskrbi, čuli smo že o treh nesrečah. Kdo je bil kriv? vselej vozniki gotovo ne! V prvo, je že kakih šest let, je bil nekemu vozniku konj čez škarpo padel in se mu poškodoval. V drugo je bilo nekoliko kasneje, ko se je bila škarpa razrušila na tako imenovani Šoli pri Lučah, da sta se bila vozniku dva konja poškodovala. Tretji dogodek pa je sledeči: V ponedeljek, 2. avgusta, peljal se je neki trgovec in njegova mati iz Ljubljane. Ko dospeta že blizu Krke, voz nekoliko konja posili na stran, a zmanjka mu tal ter pade pod škarpo. Zahvaliti se mora Bogu, da je bilo zraven kup šute, v ktero se je voz nekoliko

vprl in tako ostal na cesti; k sreči se je strgala tudi konjska oprava in tako rešila gotove smrti dve osebi. Ta cesta nima klancev, kakor okrajne ceste, ampak je izpeljana ob hribu enakomerno, le na spodnjo stran je silna reber, po kateri tudi ta trgovec ni mogel konja drugače spraviti, kakor da se je valil kakih 12 sežnjev daleč in tako popolnoma poškodoval, da ga je moral odvesti konjaču. Ob tej cesti je večinoma do Gradišča škarpa, po nekterih krajih silno visoka, tukaj kjer se je nesreča primerila celó dva sežnja; nikjer pa ni oporočja, kakor je pri drugih cestah, ki se v takem stanju nahajajo, temveč le revni kantoni, kateri malokdaj nesreče varujejo. Ali bi ne bilo dobro nekoliko pozornosti, mar li je varno tukaj voziti ali ne? Da bi se cestarji pri takih nesrečnih dogodkih vendar malo bolj brigali ter nevarnost naznanili gosposki!

Pa še nekaj: Ko sem dobil v roke „Dolenjske Novice“ in ko sem prebral članek „Mala obrtnija ali rokodelstvo na Dolenjskem“, me je zanimalo. Pred pa, ko ta članek preberem, se vstavim in rečem sam pri sebi: Zanimivo, pa tudi lažljivo! Kajti v tem članku se popisujejo med drugim tudi žage, naštevajoč, koliko da jih ima vsaki sodnijski okraj. Tam se bere Zatiški okraj tako-le: „Po tri žage imata Kostanjeviški in Zatiški okraj.“ Kostanjeviški mi ni znan; bolj pa mi je znan Zatiški okraj. Znabiti, da je dopisnik članka potoval čez Krko in videl ono žago na Gmanji, kjer so ravno tri pod eno streho, ter prav blizu okrajne ceste, ki pelja čez Krko. Da pa ni resnica pisana v članku, vidim že iz tega, ker samo v naši občini so razunteli, ktere sem pred omenil, še petere druge. Tudi sem slišal, da jih je brž ko ne na Temenici več, ki spadajo pod Zatiški okraj, kakor jih je članek omenil. Sicer so pa tudi v Podukui pri Krki take, da ste dve žagi v enem jarmu. Naj se toraj zmote in napake popravijo, če hočejo listi imeti kaj veljave.

Resnicoljub.

Od Kolpe, 7. avgusta. Kakor si, dragi „Slovenec“, že poročal, umrl je dne 30. julija zvečer ob 11. uri blagorodni gospod Henrik Jagrič, c. kr. okrajni glavar Črnomeljski, v 48. letu svoje dobe.

Pogreb njegov, dne 1. avgusta, bil je veličasten, da kaj enacega Črnomelj gotovo še ni videl. Prva je šla za nosilec križa šolska mladina, potem požarna bramba in godba iz Metlike; pred mrtvaškim vozom, ktereja je mil. g. prošt iz Metlike dal pripeljati in kojega sta vozila s telesnimi ostanki umrlega lepa belca, stopalo je šest duhovnikov in sicer: prečast. g. dekan A. Aleš, kot funkcionar, njemu na strani čast. gg. župnika P. Režek iz Starega trga in J. König iz Vinice; pred njimi gg. domača kapelana in g. administrator iz Adlešič Ivan Šašelj. Za krsto stopalo je uradništvo, učitelji, nekteri župani in druga mnogobrojna gospoda domača in tuja, za temi c. kr. žandarmerija in c. kr. financa in mnogobrojno občinstvo. Lepo je bilo videti, da je šla gospoda za krsto odkrita.

Učiteljstvo s pripomočjo nekterih družih gospodov, zapelo je pod vodstvom svojega c. kr. nadzornika, g. Jeršinovca, pred hišo, v cerkvi in na grobu ginljive žalostinke. Še le z mrakom smo se vrnili iz pokopališča v Črnomelj.

Pokojni g. glavar služboval je v Črnomlju od leta 1883, ter si v tem kratkem času pridobil veliko spoštovancev in prijateljev s svojim blagim obnašanjem. Duhovščini, kakor tudi učiteljstvu bil je izredno naklonjen, in rad je obiskoval z g. c. kr. nadzornikom šole svojega okraja.

Z eno besedo bil je mož mirnega značaja, v službi pak strog in pravičen. Bog mu daj večni mir; nam pa njemu vrednega naslednika.

Ksaverij.

Domače novice.

(Tamburaški zbor Zagrebskega vseučilišnega društva „Hrvatska Lira“) napravi 11. t. m. v Ljubljanski Čitalnici zvečer ob 8. uri ob vstopnini 30 kr. koncert s sledečim sporedom: 1. Jenko: „Naprej!“ — 2. Zajc-Farkaš: Potpouri iz opere „Zrinjski“. — 3. Klaič: „Svracanje“. — 4. Koščica: „Vienac slovenskih narodnih pesmi“. — 5. Majer: „Hrvatski napjevi“. — 6. „Šumi Marica“, bolgarska koračnica. — 7. a) Vilhar: „Ružici“ (tamburaški sekstet); b) Zajc: „Domovini i ljubi“ (brač-solo,

svira gosp. V. Koščica, spremlja ga zbor). — 8. Farkaš: „Potpouri hrvatskih pesmi“. — 9. Katkič: „Tamburaška koračnica“. — Ravnatelj zbora je g. Vladoj Koščica. — 12. t. m. potujejo tamburaši v Kranj, 13. na Bled, kjer bodo tudi dali koncert. Prav ta zbor napravil je svoj koncert 2. t. m. v Zagrebu. Koliko sočutja da ima to društvo v Zagrebu, je najbolji dokaz to, da se je ondi sošlo na koncert več nego 800 ljudi. Pred svojim odhodom v Ljubljano napravili so uprav sinoči še jeden koncert v Zagrebu.

(Na večeranju mesečni somenj) prignali so veliko živine pa tudi precej ljudi se je naletelo. Cene so se nekoliko zboljšale in tudi kupčija je bila precej živahna.

(Izlet na Nanos.) Iz Postojne se nam poroča: Več Notranjcev iz Postojne, Razdrtega, Vipave in Senožec napravi prihodnji četrtek izlet na Nanos. Odhod iz Razdrtega bo ob 6. uri zjutraj, obed bo pa na vrhu hriba. Vdeležba bo veliksanska ker se samo iz Postojne kakih 15 gospodov odpravlja, da se vdeležijo skupnega pohoda tega velikana. Prireditelj izleta je g. Hinko Kavčič v Razdrtem in ako bi še kdo nameraval isti dan za ta izlet porabiti, se lahko pri tem gospodu oglasi. Razgled z Nanosa je prekrasen na vse strani, posebno pa se velik del morja in Istre vidi, potem cela Pivka, Kras in Goriško.

(Vojaško.) V začetku tega meseca objavili smo med domačimi novicami, da pojdeti brambovska nadporočnika g. g. Koder in Kos v Dalmacijo k vojaškim vajam v Dobrovniki. Odšla sta; v družbi družih dospela sta srečno do Zadra, glavnega mesta Dalmatinskega, kjer so dotični parnik „Sultan“ vstavili in so ga v kontumac postavili. Med tem so se pa ondi vojaške vaje zaradi kolere prepovedale, če tudi kolere po najnovejših novicah ondi še ni. Iz prijateljskega pisma pritaknemo še sledeče: Vaje so odpovedane, zaprtija traja pa še dalje in čakamo, da bomo stari postali. (Po večeranju telegramu so menda že na poti domú.) Kolere ni tukaj nikjer, toliko bolj se pa Dalmatinci nas bojé, če tudi smo zdravi, kakor ribe pod nami v globočini. Vozeč se semkaj, darovala sva oba prav pošteno Neptunu. Kako je sedaj življenje, si pač lahko mislite, če Vam povem, da se nam ne godi, kakor mlatičem pri polni skledi štrukljev. Posla je pa kljubu temu dovelj, kajti ob 5. uri zjutraj vstanemo in čakamo zajutreka, potem so nam polagoma dopoludne umane, da pride kosila čas, po kosilu čakamo pa zopet na večerjo. Iz tege je že razvidno, da se nam jako hudo godi! Je nas pa vseh skupaj 13 častnikov.

(Za kolero) zbolelo je v Trstu v 24 urah od 8. na 9. t. m. 6 ljudi, umrla sta pa dva.

Razne reči.

— Zidovska nesramnost. „Linz. Volksblt.“ piše: V vasi blizu Gmundna je žid z židom zajahal kljuse visoke politike, ter postal tako predrzen, da je, govoreč o tem, kako raste državni dolg, izbleknil: „V kakih dveh letih bo Rothschild . . . v Avstriji.“ Na koncu mize pa je sedel nekdo, ki ni bil žid; ta pristopi k židu ter ga prosi, naj ponovi še enkrat te besede, ker znabiti ni vsega prav razumel. Žid, dovolj predrzen, res ponosno ponovi še enkrat te besede; a takrat ga pa mož zgrabi, posadi na ulice ter mu napiše s koščenim peresom spominski listek na hrbet: „Tako daleč še nismo v Avstriji in tudi ne bomo nikdar.“ — Tako pripoveduje „Vaterland“. Že prav tako; vsak delavec zasluži svojo plačo.

— „Germania“ pripoveduje, da se bode prihodnjo jesen odprlo v Fuldí semenišče za bogoslovne šole; imenuje dotične profesorje ter pristavlja, da se bodo tu izobraževali tudi bogoslovci „Hildesheimske“ škofije.

Telegrami.

Dunaj, 9. avgusta. Popoldne je odšlo 400 ljudi v Lourdes.

Berolin, 10. avgusta. Giers došel je zvečer semkaj.

Belfast, 10. avgusta. Vsled vedno trajajočih nemirov došlo je semkaj 1000 mož vojakov na pomoč. Neredi so trajali včeraj do opoludne. Policija je med rogovileže streljala. Od sobote bilo je 130 ranjenih. Višji brambovski častniki odločeni so za specijalne sodnike. Noč je bila mirna. Če se izgredi ponové, se bo proglasil obležni stan.

Belfast, 9. avgusta. V teku večera so se izgredi ponovili. Izgredniki in redarji zakadili so se večkrat drug v drugega in je blizo petdeset oseb mrtvih.

Narodno gospodarstvo.

„Azienda“, avstrijsko-francoska družba za zavarovanje elementarnih in drugih nezgod, na Dunaji. V tretjem rednem običnem zboru pod predsedstvom kneza Kaliksta Poninskega polagal je ravnatelj D. Sienkiewicz računsko poročilo za leto 1885. Po tem poročilu bilo je v zavarovanji proti ognju 2.491.205 gl. dohodkov, v zavarovanji proti toči 593.553 gold.; v transportnem zavarovanji 407.994 gl., vkupe torej 3.492.753, s prišteti re-servami prejšnjega leta 4.573.363 gl. Temu nasproti se je za pozavarovanje, škode, provizije in troške v oddelku za ogenj 2.412.777, v oddelku za točo 565.498 gl., v transportnem zavarovanji 262.566 gl., za premije in odškodne reserve 1.079.670 gl. izdalo, tako da je poslovnega dobička vkupe 252.850 gl. K temu treba prišteti dohodke iz naloženih kapitalov 66.442, kursni dobiček od vrednostnih papirjev in valut 22.737, tako da je s prenešenim dobičkom prejšnjega leta s 1653 skupnega kosmatega dobička za 1885. leto 343.684 gl. Po odbiti upravnini s 159.690 gl., po odpisu 4346 gl., kaže se čistega dobička 179.647. Družbinih rezerv je koncem dec. 1885. leta za tekoča zavarovanja 744.793 gl., nasproti 697.819 leta 1884., za višje škode 334.877 nasproti 382.790, za davke 20.000 nasproti 30.000, dobitni rezervni fond pa znaša 57.417 gl., specialni rezervni fond pa 85.000 gl. Naposled volili so se gg. Alfred Freund, Viktor Schreyer, Albert Gigot in Alfred vitez Barry v upravni odbor. 8% dividenda za 1885 izplačuje se počenši s 15. junijem pri družbini blagajnici na Dunaji, ali pa pri „Banque russe et française“ v Parizu.

„Azienda“, avstrijsko-francoska družba za zavarovanje življenja in dohodkov na Dunaji, imela je 12. junija pod predsedstvom kneza Konstantina Czartoryskega v navzočnosti 15 delničarjev, zastopajočih 5550 delnic s 175 glasovi svoj (4.) redni obični zbor. Poročilo ravnatelja dr. J. Klanga v upravnega odbora imenu konstatuje, da se je kupčija 1885. leta zopet širila. Predlagalo se je zavarovanj nad 6-987 milijonov gl., od teh sklenilo pogodeb za 5-234 milijona. Vsa zavarovanja znašala so dne 31. decembra l. l. 36-971 mil. gl. Premij došlo je v preteklem letu 793.251, toraj za 115.123 več, nego prejšnje leto. Vseh dohodkov bilo je 4-847 mil. gl. Dasi se je za zavarovalne pogodbe veliko izplačalo in so izplačila s všteti asociacijami znašala 1-337 mil. gl., so se vendar premijske reserve na 3.744 mil. gl. zvišale, za 158.672 več, nego prejšnje leto. Med izdatki so vsi poslovni troški v polnem znesku in povsem odpisani. Poročilo z zadovoljstvom poudarja, da se je družbino posestvo zmanjšalo za hotel v Benetkah, ki se je prodal dražje, nego je bil v bilanciji. Letni račun za 1885 kaže 120.592 gl. dobička in upravni svet je predlagal, da se po statutarnih odbitkih 5% delniške glavnice razdeli, 25.000 gl. odda specialni rezervi, 4225 gl. pa prepíše na nov račun. Zbor dal je upravnemu odboru absolutorij ter odobril predlagano uporabo dobička. Po dotičnih sklepih narasli so pravilni in izredni rezervni fond na 420.896 gl., tako da imajo s prišteti premijskimi in odškodnimi rezervami, ne gledé na v gotovem vplačani delniški kapital nad 8.393 mil. gl. na razpolaganje. Konečno izvolili so se gg. Alfred vitez Barry, Alfred Freund, Albert Gigot in Viktor Schreyer v upravni svet, gg. E. Boisson, J. Hönigswald in L. Weinmann člani, gg. Evstah Durst in ravnatelj Dittrich namestnikoma v pregledovalno komisijo za l. 1886. Dividenda za l. 1885 izplačuje se počenši od 15. junija pri družbini blagajnici na Dunaji, ali pa pri „Banque russe et française“ v Parizu.

Umrli so:

7. avgusta. Frano Valenčič, 1½ leta, knjigovezov sin, Poljanski nasip št. 48, Meningitis. — N. Bitene, mrtvorjena hči, sv. Petra cesta št. 69, oslabljenje.

8. avgusta. Leopold Jerin, 32 mes., črevljarjev sin, sv. Florjana ulice št. 16, božjast. — Janez Mlakar, paznikov sin, 8 mes., Opekarska cesta št. 3, božjast. — Janez Pavšek, delavčev sin, 33 mes., Poljanska cesta št. 55, škrlatica.

Izdajatelj in odgovorni tiskar Josip Jerič.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. zjut.		738-87	+17-2	sl. svzh.	jasno	
9. 2. u. pop.		737-32	+26-7	sl. jzap.	jasno	0-00
9. u. zveč.		736-58	+20-2	sr. jzap.	jasno	

Lepo, gorko, solnčnato vreme. Srednja temperatura 21-4° C., za 1-6° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

10. avgusta

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	85 gl. 85 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	86 „ 45 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	121 „ 20 „
Papirna renta, davka prosta	102 „ 30 „
Akcije avstr.-ogerske banke	872 „ — „
Kreditne akcije	284 „ 10 „
London	126 „ 20 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleonid.	10 „ 01 „
Ces. cekini	5 „ 95 „
Nemške marke	61 „ 85 „

Na prodaj je

(3)

70 veder dobrega vina,

belega in črnega, lasten pridelek 1885, prav poštenega Dolenca iz Trške gore pri Krškem. Več o tem se pové Janez Bob v Kostanjevici na Kranjskem.

Poštna zveze.

Odhod iz Ljubljane.

V Novomesto vsak dan ob 6 zjutraj, sprejema blago in popotnike. Prostora je za pet ljudi.

V Lukovco preko Domžal vsak dan ob 7 zjutraj.

V Kočevje preko Velikih Lašč vsak dan ob ¼ 7 zjutraj.

V Kamnik vsak dan ob ¼ 5 popoldne poleti, ob 3 pozimi.

V Polhov Gradec in na Dobrovo vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob ¼ 5 popoldne poleti, ob 2 pozimi.

Na Ig ob ¼ 5 popoldne poleti, ob 3 pozimi.

Prihod v Ljubljano.

Iz Novega mesta vsak dan ob 2 popoldne.

Iz Lukovce vsak dan ob 5. uri 25 min. popoldne.

Iz Kočevja vsak dan ob 6. uri 20 min. popoldne.

Iz Iga vsak dan ob 8. uri 30 min. zjutraj.

Iz Kamnika vsak dan ob 9. uri 5 min. dopoldne.

Iz Polh. Gradca in Dobrovo vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob 9. uri 15 min. dopoldne.

Alojz Lemsič, kapitan s soprogo, iz Trsta. — Franc Pozder, c. k. uradnik, iz Reke. — Pozigheili, c. k. stotnik, iz Pulja. — Pri Tavarji: Janez Handa, c. k. poročnik, z Dunaja. — Franc Segalla, potovalec, iz Dornbirna. — Peimer, Gasser in Rudl, zasebniki, iz Temšvar. — Josip Dobida, c. k. uradnik, iz Črnomlja. — Janez Jančič, c. k. poročnik, iz Celja. — Filip Mandl, zasebnik, s soprogo, iz Bleda. — Anton Savitšek, uradnik, s soprogo, iz Trsta. — L. Vičondli, poročnik mornarice, iz Pulja. — Valentaruzzi in Voscari, trgovca, iz Kormonsa. — Pri Južnem kolodvoru: Bart. Legat, c. k. stotnik, iz Ogerskega. — Franc Meissner, zasebnik, iz Trsta.

Tuji.

4. avgusta.

Pri Matiču: Hermann in Eisler, trgovca, z Dunaja. — J. Anstein, zasebnik, iz Prage. — Max Fischer, potovalec, iz Olomuea. — Amalija Roara, inženirjeva soproga, iz Trsta. — Pri Štenu: J. Brošnik, zasebnik, iz Nemčije. — Josip pl. Marcheg, c. k. uradnik, z Grada. — Janez Köhler, knjigovodja, iz Zagreba. — C. Mayer, trgovec, iz Vipave. — H. Plantan, bilježnikova soproga, iz Zatišne. — Janez pl. Pasch, c. k. polkovnik, iz Trsta.

Poslano.

Gospodu pl. Trnkóczyju!

Lekarju zraven rotovža v Ljubljani.

Naznanjam Vam sprejem 5 steklenic cveta za konje ali konjskega fluida.*) Ker se je ta od Vas narejen cvet za konje pri zunanjih boleznih pri mojih konjih tako izvrstno obnesel, zasluži da se po časopisih javno razglasi.

Srčen pozdrav!

(7)

Anton Krašovic,

posestnik.

Vrhnika pri Starem trgu poleg Rakeka, 3. jan. 1886.

Za notranje bolezni pri konjih, goveji živini, prašičih in ovcah, priporoča se pa izkušeni Živinski prah (1 zavoj 50 kr., 5 zavojev 2 gl.) Mnogotere ozdravila pri rabi tega živinskega prahu, kakor njegove dobrodelne lastnosti pri različnih boleznih, pripravile so živinske zdravnike in živinorejce do tega, da ta prah za prvo in najvažnejšo zdravilo rabijo ter se priporoča, da ga vsak gospodar pri notranjih živinskih boleznih takoj rabi, sploh da se ta prah zmeraj pri hiši nahaja. Izvrstno se rabi ta živinoređilni prah, ako živina neče jesti, pri krvni molži, kakor tudi za izboljšanje mleka.

Prodaja in razpošilja ga z vsakdanjo pošto lekarna Trnkóczy, zraven rotovža v Ljubljani.

*) Konjski fluid 1 steklenica 1 gl. — 5 steklenic samo 4 gl.

V našem založništvu je izšla in se dobiva po vseh knjigotlačnicah knjiga:

Odkritje Amerike.

Predelal

H. Majar.

Trije deli, 436 strani, 8° Vsi trije zvezki v platno skupne vezani 1 gl. 60 kr., po pošti 10 kr. več; posamični zvezki pa po 60 kr., oziroma po pošti 65 kr.

Ta knjiga je lep dar slovenski mladini. Vsak prijatelj naše mladine in književnosti naše bode zategadelj hvalečen francilskemu patru Hrizogonu Majarju, da je lepo knjigo Campejevo privedil slovenski mladini.

Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg

knjigotlačnica

v Ljubljani na Kongresnem trgu.

Brevir v najnovejši izdaji.

BREVIARIUM ROMANUM.

Editio typica S. Rituum Congregationis.

4 zvezki mala 8°.

Regensburg 1886.

Velja gl. 14-88.

Oblika vezane knjige je 18 × 12 cm.

I. Vezan v ovčino z rudečo obrezo	gl. 23-56
II. „ „ z zlato obrezo	24-80
III. „ v pravi šagrin z rudečo obrezo	27-28
IV. „ „ z zlato obrezo	28-52
V. „ „ „ „ ter pozlače-	
nimi robovi in platnicami	31—
VI. Vezan v rusko juhtovino z zlato obrezo	37-20

Prav ta izdaja, s katero se gledé izvirnosti nobena druga ne more meriti, smatrati sme se za izvor vsim bodočim brevirjem, ter naj se po njej rešujejo vsakojaki dvomi gledé berila tega ali onega.

O vsebini tega brevirja izjavila se je kongregacija sv. obredov v posebnem dekretu s sledečimi besedami:

„Decretum approbationis“.

Praesens Breviarii Romani editio ad normam Rubricarum accuratissime redacta, uti typica habenda est, elque futurae editiones conformari debent.

Ex Secretaria Sacrorum Rituum Congregationis hae die 12. septembris 1885.

L. S.

To je pač zadosti poročstva, da je ta novi in prekrasni brevir v vsakem oziru in v resnici vzorna izdaja. Pa tudi redakcija si je pri urejevanji vse prizadela, da je priredila knjigo kolikor moč zložno in priročno tistemu, ki moli na njo. Citatov je tako malo, da skoraj vredno ni o njih govoriti. Druga, jako znamenita prijetna lastnost knjige so ji pridani nevezani listi, ki obsegajo: „Responsoria I., II., et III. nocturni, Commemorationes et Suffragia Sanctorum, Antiphonae et Versiculi, Psalmi ad laudes, Magnificat, Benedictus, Venite exultemus et Te Deum.“ Razume se, da se je ozir jemal tudi na najnovejše praznike, Officia votiva in extenso itd. itd.

Naročila na to izdajo brevirja, ki so jo mnogi že zdavnaj pričakovali, kakor na druge liturgične knjige: Missale, Horae etc. etc. sprejema

Katoliška Bukvarna v Ljubljani.

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.